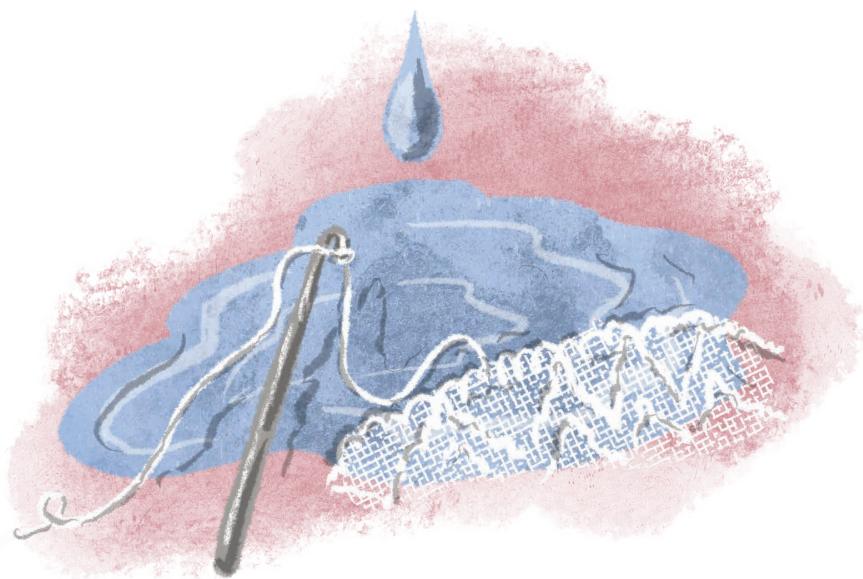

V každém očku jedna slza

Háčkovala jsem jako divá. Sotva jsem vstala, už jsem popadla háček, pak každou volnou chvíli přes den a ještě v noci před spaním. Kristýna sice můj žal moc nepochopila, ale stejně mi pomohla. Při háčkování jsem nemohla civět někam před sebe, čekat a truchlit. Musela jsem se soustředit, abych háček vpíchl do správné dírky, očkem provlíkla nit a následně háček šikovně vyvlíkla. Abych ne-utahovala a ani příliš neuvolňovala. Všechno akorát. Při háčkování se zkrátka nedalo podvádět.

Zato při telefonování se podvádět dalo. Tomáš mi denně volal, jak se na mě těší, já to říkala taky, ale neupřímně. Co jsem měla dělat? Nechtěla jsem ho ranit, a hlavně jsem mu nechtěla říct pravdu. Byla jsem zamilovaná do Kryštofa, jenže ten mi ani jednou nezavolał.

Jednoho rána jsem se odhodlala a jakoby bezstarostně jsem se Tomáše do mobilu zeptala: „A co brácha? Ještě hraje šachy v Plzni?“

Na druhé straně se ozvalo: „Dávno ne.“

Silou vůle jsem ze sebe vymáčkla: „Je doma?“

„No jo, ale vlastně moc ne,“ prohodil Tomáš. „Už zase chodí s Kátou...“

Řekl to tak bezelstně, ale tím to bylo mnohem nečekanější, strašnější a bolavější.

Ani nevím, jak jsem rozhovor ukončila. Zírala jsem na vypnutý mobil a celá jsem se rozklepala.

Potom jsem vzala záclonku a snažila jsem se vpíchnout háček do oka. Dopadla na něj moje slza, rovnou z oka do oka. V každém očku jedna slza. Všechno se mi rozmazalo. Odložila jsem záclonku a zavolala jsem Kristýně. Když mě slyšela, rázně mi nařídila: „Okamžitě přijed!“